

Moje soukromí - nedívat se, nešťourat!

„Tak. Konečně doma. Ještě že je dnes pátek? Další den ve škole by mě zničil.“ Mé kroky okamžitě směřovaly po schodech vzhůru, směr můj pokoj.

A jsem tady. Můj pokojík, má oáza, čistě mé území. Přímo to tu sálá klidem. Jako obvykle, první věc, kterou udělám je, že pustím hudbu tak nahlas, že si sousedé můžou dělat diskotéku. Tak a víkend začíná.

Ležím si klidně na posteli, čtu si. A hele! Klíče chrastí v zámku. Ani ne po deseti minutách se dveře mého „království“ rozrazí a v nich nikdo jiný než mamka. Visačka s nápisem „Vstup, jestli chceš uklidit můj pokoj!“ ji nechala zcela chladnou zůstala bez povšimnutí. Chvíli se na mě dívala a mně už bylo jasné, co přijde.

„Proč ti tu ta hudba tak řve, jsi snad hluchá? A proč tu máš zase „bordel“ jak v tanku?“ Ááá..., už je to tady. Kouzlo mé oázy vyprchalo. Opět si musím vyslechnout hodinový proslov o tom, jak jsem nepořádná a takové ty věci. Je to snad moje teritorium, nemůže po pubertální holce chtít, aby měla pokoj pořád jako ze škatulky. Navíc se řídím heslem: „Pořádek je pro blbce, inteligent zvládne i chaos!“ Nepřišlo jí to vtipné. „Ale mami! Tady není binec, je to je můj systém uspořádání věcí. No naštěstí jsem se z toho, již běžného, rozhovoru dostala. Nakonec jsme se dostaly i k tomu, proč vlastně do mého pokoje tak vpadla. Chtěla nůžky.“

Víkend v plném proudu, tak co bych mohla podniknout? No samozřejmě jít ven. Má to ale jeden háček. Mé dvě rodičovské „sondy“ mi nachystají pořádný výslech. Otázky typu: „Kam jdeš? Proč tam jdeš? S kým tam jdeš? Co tam budete dělat? V kolik budeš doma?...atd“ opravdu „zbožňují“! Pochopitelně se to ani dnes bez nich neobešlo, ale pustili mě, asi dobrá nálada. Pro dnešek mám štěstí a až do večera klid. No sice mi asi třikrát volali, jestli jsem ještě v celku, ale to už mě po těch letech nerozhází.

A jsem zase doma, tentokrát z toho nevyvážnu tak lehce. „Udělej to a udělej tamto...!“ Vědí, že si něco dělám u sebe, ale pořád po mě něco chtějí. Větou: „Jsme tví rodiče a ty jsi dítě,“ mě znovu a znovu nutí opouštět to klidné místo, o kterém jsem si myslela, že je mé soukromí. Není! To budu mít, až budu bydlet jinde. Do té doby můžu těm chvílím samoty a soukromí, když letí kolem oken, jen mávat.